

Arrest

nr. 242 842 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskyalaan 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 19 juni 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 april 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANST

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster is de moeder van het minderjarige kind C.I.M.N., namens wie dit beroep werd ingesteld. Zij kwam, vergezeld van haar minderjarige kinderen, naar België en diende op 30 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Omdat uit het VIS was gebleken dat haar een visum was verstrekt door de Portugese consulaire diensten in Luanda (Angola), richtten de Belgische autoriteiten op 30 juli 2019 een overnameverzoek aan de Portugese autoriteiten, die naar luid van de bestreden beslissing op 18 september 2019 instemden met de overname van verzoekster en haar kinderen op grond van artikel 12(4) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 30 januari 2020 werd vervolgens voor verzoekster en haar kinderen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, met het oog op hun overdracht aan de Portugese instanties. Deze beslissing werd door verzoekster aangevochten middels een beroep dat bij de Raad is gekend onder het nr. 244 086.

Op 14 februari 2020 nam de verwerende partij een beslissing tot “betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer”. Deze beslissing werd aangevochten door verzoekster middels een beroep dat bij de Raad is gekend onder het nr. X.

Op 9 maart 2020 wordt een aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op grond van de medische situatie van het minderjarige kind C.I.M.N.

Met de bestreden beslissing wordt de voormelde aanvraag ongegrond verklaard, om de volgende reden:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor M.N., C. I. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 20.04.2020 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van terugname, Portugal.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enige middel wordt onder meer de schending aangevoerd van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betogen onder meer dat de verwerende partij het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden ten onrechte heeft gevoerd ten opzichte van de situatie in Portugal en niet, zoals dat had moeten, ten opzichte van de situatie in Angola, het land waarvan zij de nationaliteit hebben. Portugal kan onmogelijk worden beschouwd als het land van herkomst of het land van verblijf. Niettegenstaande het gegeven dat in hunnen hoofd een bijlage 26quater werd genomen, i.e. een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, met het oog op hun overdracht aan de Portugese asielinstanties in toepassing van de Dublin III-verordening, is de termijn waarbinnen deze overdracht moest plaats vinden verstreken zodat op grond van artikel 29.2 van deze verordening de Belgische asielinstanties bevoegd zijn voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming.

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers niet betwisten via Portugal, aan de hand van een door de Portugese consulaire diensten in Luanda afgeleverd visum, het Schengengrondgebied betreden te hebben. Naar aanleiding daarvan is Portugal de verantwoordelijke lidstaat geworden voor verzoekers eventueel verzoek om internationale bescherming. Uit de bijlage 26quater d.d. 30.01.2020 blijkt dat de Portugese instanties op 18.09.2019, op grond van artikel 12(4) van de Dublin III-Verordening, instemden met verzoekers overdracht.

In die bijlage 26quater werd verder vermeld dat uit het AIDA rapport blijkt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Portugal wettelijk is gewaarborgd en ze ook in praktijk op adequate wijze toegang hebben (pagina 85). Bovendien moeten ze hier niet voor betalen.

Aangezien Portugal de verantwoordelijke lidstaat is geworden, werd door de arts-adviseur de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen voor het minderjarig kind in Portugal onderzocht:

[...]”.

2.3. Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In zijn arrest nr. 242 841 van 23 oktober 2020, aangaande het beroep dat werd ingesteld tegen de voormelde bijlage 26quater die werd genomen met het oog op overdracht van verzoekster en haar kinderen aan de Portugese autoriteiten, werd het volgende gesteld:

“Verzoekster, die wordt vergezeld door haar minderjarige kinderen, diende op 30 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Omdat uit het VIS was gebleken dat haar een visum was verstrekt door de Portugese consulaire diensten in Luanda (Angola), richtten de Belgische autoriteiten op 30 juli 2019 een overnameverzoek aan de Portugese autoriteiten, die naar luid van de bestreden beslissing op 18 september 2019 instemden met de overname van verzoekster en haar kinderen op grond van artikel 12(4) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 30 januari 2020 werd vervolgens de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, met het oog op de overdracht van verzoekster en haar kinderen aan de Portugese instanties.

Op 14 februari 2020 nam de verwerende partij een beslissing tot “betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer”. Deze beslissing werd aangevochten door verzoekster en hangende het geding ingetrokken, zo blijkt uit de beschikking van 17 augustus 2020 die voorafgaat aan het arrest nr. 240 972 van 15 september 2020, gewezen in de zaak 244 853. De verlengingsbeslissing wordt dus geacht nooit in het rechtsverkeer te zijn geweest.

1.3. De partijen worden ter zitting bevraagd over het gevolg van de voormelde intrekking van de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn voor wat betreft de bevoegdheid van de Belgische instanties om het verzoek om internationale bescherming te beoordelen.

De raadsvrouw van verzoekster betoogt dat de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken en dat België bevoegd is geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De verwerende partij stelt zich ter zake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

1.4. Artikel 29.1 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

*“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.
[...].”*

Artikel 29.2 van dezelfde verordening luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Aangezien binnen de gestelde termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overdracht door de Portugese autoriteiten op 18 september 2019 geen overdracht heeft plaatsgevonden, en gelet op de intrekking van de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn, berust overeenkomstig artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten. De uit de Dublin III-verordening voortvloeiende verplichting van de Portugese autoriteiten om verzoekster en haar kinderen over te nemen, is derhalve komen te vervallen, en de betrokkenen mogen voor de duur van het onderzoek van het verzoek in België verblijven. Eén en ander blijkt ook uit de hiervoor vermelde beslissing tot intrekking van de verlenging van de overdrachtstermijn, waarin wordt bevestigd dat België verantwoordelijk is geworden voor het verzoek om internationale bescherming, ingediend door de betrokkene.”

Het kan dus niet worden betwist dat verzoekster en haar kinderen niet langer kunnen worden overgedragen aan de Portugese autoriteiten ingevolge de Dublin III-verordening en dat België bevoegd is voor de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming.

Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen -20 april 2020- werd terecht rekening gehouden met de bijlage 26quater die op 30 januari 2020 werd genomen nu de termijn voor overdracht met een beslissing van 14 februari 2020 werd verlengd. Dit leidde de ambtenaar-geneesheer ertoe een onderzoek te doen naar de behandelingsmogelijkheden in Portugal. In de bestreden beslissing, die volledig werd opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, werd vastgesteld dat de

“medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van terugnane, Portugal”.

Echter, de latere intrekking van de beslissing van 14 februari 2020 heeft tot gevolg dat zij moet worden geacht nooit te hebben bestaan. Deze vaststelling heeft tot gevolg dat op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen de overdrachtstermijn van zes maanden, die begon te lopen op 18 september 2019 – i.e. het moment waarop de Portugese autoriteiten instemden met het overnameverzoek- reeds was verstreken, België bevoegd was voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en een overdracht aan Portugal niet langer aan de orde was.

Verzoekers kunnen derhalve worden bijgetreden waar zij stellen dat het onderzoek naar de mogelijke behandelingen van hun kind hadden moeten worden gevoerd in het licht van de situatie in Angola.

2.3. Het middel is in de besproken mate gegrond. De argumenten van de verwerende partij doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 april 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS